

Audrey Carlan

Mei

Maand 5 van de *Calendar Girl*-serie

1

Wat een rampzalige tussenstop! Ik was van Boston via Chicago naar Denver gevlogen, waar ik god op mijn blote knieën dankte dat ik mijn oude wandelschoenen aanhad. Zo snel als ik kon rende ik door de doolhof van het vliegveld zodat ik mijn vlucht nog net op het nippertje kon halen. Ik was de achterblijver van wie iedereen wist dat die zich ergens op het vliegveld bevond, op wie iedereen nogal ongeduldig zat te wachten.

Ongeveer honderdvijftig paar ogen wierpen me boze blikken toe terwijl ik me met mijn vliegtuigkoffer tussen de geërgerde passagiers door manoeuvreerde op weg naar mijn plaats. Daar werd het allemaal niet veel beter, want ik zat tussen een behoorlijk dikke man en een bemoeizuchtig meisje van acht dat alleen reisde. Haar ouders waren gescheiden en nu had ze twee gezinnen. Ze vertelde dat ze een hekel had aan de vrouw die ze 'stiefmonster' noemde, en aan haar oudere dochter, die volgens het meisje een stiekemerd was.

Ze ging naar haar moeder, die een showgirl op de Strip was. Dat was niet zo vreemd. Wie in hartje Las Vegas woonde, was stevast medewerker bij een casino, serveerster, of een of andere artiest die de toeristen vermaakte. Maar als je buiten het centrum woonde, waren er ook andere manieren om de kost te verdienen. Ik wist dit allemaal over de kleine Chasity, omdat ze me werkelijk alles over zichzelf had verteld wat je maar kon bedenken. En dan bedoel ik ook echt álles. Haar lievelingskleur was paars – niet donkerpaars, alleen lichtpaars, waaruit ik opmaakte dat het om lila ging. Ze was gek op dieren, in het bijzonder op paarden. Het leukste bij haar vader in Denver was dat hij een stuk land had met dieren erop. Voor een meisje van acht was dat natuurlijk heel aantrekkelijk. Maar ze had wel met haar stiefmonster te stellen en dat maakte het verblijf bij haar vader

beduidend minder leuk. En dan had ze ook nog last van schuldgevoel. Chasity's moeder had maar weinig vriendinnen en geen familie meer. Het meisje voelde zich verplicht haar moeder gezelschap te houden, omdat 'niemand alleen wil zijn; mensen hebben mensen nodig'. Althans, volgens de opdringerige maar goed bedoelende Chasity.

Toen de piloot aankondigde dat we over twintig minuten zouden landen, deed ik een schietgebedje dat Chasity en haar moeder een gulden middenweg zouden vinden waar ze allebei gelukkig mee zouden zijn. Ook dankte ik de medici voor het geweldige feit dat er zoiets als anticonceptie bestond. Een tijd opgescheept zitten met een achtjarige sterkte me in mijn overtuiging dat ik absoluut nog niet toe was aan kinderen, en misschien zou dat moment wel nooit aanbreken. Je moest een bepaald type zijn om een kind op te voeden, en ik had de zorg voor mijn kleine zusje Maddy al op me genomen. Het volgende kind dat ik zou moeten opvoeden zou waarschijnlijk een deugniet of duivelsgebroed worden. Dus dat kon ik maar beter niet aan de schikgodinnen overlaten. Zoals ik al had ervaren waren dat harteloze bitches, en ik kon ze beter niet onnodig tegen me in het harnas jagen.

Bij de bagageband trok ik mijn extra koffer met daarin het fantastische Boston Red Sox-tenue, spijkerbroeken en de rest van mijn buit uit Chicago van de band. Die kon ik vast wel bij mijn vader en Maddy stallen. Dan zou Mads de mooiste dingen kunnen uitzoeken en zich een prinses wanen in de hippe, casual kleding van Rachel en de kleren die Hector voor me had uitgekozen.

Zodra ik mijn mobiel aandeed, klonk er een reeks piepjes.

Aan: Mia Saunders

Van: Mason Murphy

Je briefje was aardig, lieverd, maar het was leuker geweest als je persoonlijk afscheid had genomen. Rach en ik wilden je naar het vliegveld brengen. Rach is gepikeerd en ik ben boos. Maak het maar snel goed ;-)

Het was niet voor het eerst dat een klant, of moet ik 'vriend' zeggen, over mijn manier van afscheid nemen viel. Wes leek voorbereid te zijn op mijn ninja-achtige vertrek. Alec had het over zich heen laten komen en Hector

had gehuild. De latino-homo sprak een klaaglijke voicemail in en liet me weten dat ik zijn perfecte afscheid had verpest. Hij had het over een film waarin hij zoets had gezien, en hij had het helemaal gepland, met uitvliegende duiven en meer van dat soort onzin. Ik wist het niet eens meer precies. Tony had vermoedelijk de telefoon uit zijn handen gegrist en de verbinding verbroken. Hij had nog wel zijn eigen ergernis uitgesproken omdat ik hem had achtergelaten met een snotterende verloofde en beweerde dat ik bij hem in het krijt stond.

Het volgende berichtje was van de persoon die me kwam ophalen.

Aan: Mia Saunders

Van: Slettebak-snoezepoes

Hoi. Ik rij rondjes. Zorg dat ik geen parkeergeld voor je hoeft te betalen

Lachend tilde ik mijn tas op toen ik de auto van Ginelle zag. Ik zwaaide en haar oude barrel kwam met piepende remmen tot stilstand bij het laaden-losgedeelte, waar ze schuin parkeerde.

‘Hé, hallo, bitch!’ zei ze terwijl ik mijn enorme koffer en kleinere vliegtuigkoffertje op de achterbank schoof. Toen ik naast haar in de passagiersstoel plofte, dansten haar blonde lokken om haar hals en zag ik een stuk groene kauwgom tegen haar witte tanden geplakt zitten.

Ik hief mijn kin. ‘Hé, schat, bedankt dat je me komt halen,’ kirde ik zelfvoldaan.

Met een draai van haar pols en een ruk aan het stuur trok ze met een flinke dot gas op en voegde in tussen het verkeer op het vliegveld. Je kon Ginelle niet verwijten dat ze geen goede chauffeur was. Maar of ze kon meedoen aan autoraces? Waarschijnlijk wel. Haar rijgedrag kon je nauwelijks sociaal noemen en haar vermogen om snelle beslissingen te nemen achter het stuur liet te wensen over. Ze reed ronduit roekeloos. Maar tot nog toe ging het allemaal goed en aan die waardevolle gedachte hield ik vast terwijl ik mijn hand stevig om de ‘O, shit!’-handgreep klemde totdat we op de snelweg zaten.

Langzaam ademde ik in en uit, en ik liet mijn hoofd tegen de hoofdsteun rusten, terwijl ik genoot van de stilte in gezelschap van mijn beste vriendin. We hadden geen woorden nodig en daarom waren we de aller-

beste vriendinnen: we voelden ons op ons gemak, ook als we zwegen. De geluiden van de snelweg, haar gesmak terwijl ze kauwgom kauwde en de citroengeur van haar shampoo maakten me bijna emotioneel. Ik was thuis! Het voelde vertrouwd en goed. Dit kende ik mijn hele leven al. Dat betekende niet dat ik hier altijd zou terugkomen, maar wél dat ik er met heel mijn hart van genoot als ik weer in Las Vegas was.

Ginelle bracht me naar Maddy en mijn vader. Ze had wel in de gaten dat ik in gedachten verzonken was en kletste gelukkig niet de oren van mijn hoofd. In plaats daarvan keek ze naar me, nam mijn hand in de hare en liet die op de console tussen ons in rusten, een gebaar van solidariteit tussen zussen onderling. Ze mocht dan wel geen echte familie zijn, maar ze was net zo belangrijk voor me.

‘Ik hou van je,’ fluisterde ik. Ik realiseerde me niet dat ik mijn emoties eruit flapte.

Haar blik ontmoette de mijne. Haar gezicht was zo mooi en lief. Ze tuitte haar roze lippen op een manier die maakte dat ik even dacht dat ze deze drie woorden ook tegen mij zou zeggen. Maar ze gebruikte slechts twee woorden: ‘Weet ik.’

Ik begon te schateren van het lachen. Gin wist precies wat ik nodig had na een lange reis van een hele dag, een moeilijke ontsnapping aan mijn laatste klant, die ik nu beschouwde als mijn broeder-van-een-andere-moeder, en het vooruitzicht dat ik maar drie daagjes had voordat ik weer in het vliegtuig stapte naar mijn volgende klant. Ik had mijn verblijf in Boston met twee dagen verlengd. Doorgaans moest ik ongeveer vierentwintig dagen blijven zodat ik zes dagen had om persoonlijke dingen te regelen en dan nog twee dagen om heen en weer te reizen. Sinds januari was ik niet meer in Californië geweest en eindelijk was ik er weer, drie dagen voordat mei aanbrak. Weer een maand, weer honderdduizend dollar minder schuld aan Blaine.

Ik gaf Ginelle een envelop met een cheque. ‘Wil je die afgeven bij de administratie van het hotel? Dat bespaart me een postzegel.’

‘Tuurlijk, schat.’ Ze griste de envelop uit mijn hand met mijn laatste betaling aan Blaine en stopte hem in haar tasje terwijl ze langs de stoep voor mijn ouderlijk huis parkeerde. ‘Je zult wel honger hebben. Maddy heeft voor een welkomstdiner gezorgd: gehaktbrood, aardappelpuree, maïs,

en pa's favoriete chocolade-kersentaart als toetje.' Vervolgens deed ze het portier open, liep naar de kofferbak en haalde er een krat bier uit.

'Ik hou echt van je.' Ik keek naar de krat, en daarna naar het huis van mijn jeugd, met de kleine veranda met een kaal peertje als lamp. Door de vitrage heen zag ik mijn kleine zusje de tafel dekken – speciaal voor mij, omdat ik thuiskwam. Daar kon werkelijk niets tegenop.

Gin legde haar arm om mijn schouders en trok me mee naar het huis. 'Die onzin hoeft je me niet nog een keer te vertellen. Heb je me de eerste keer soms niet gehoord?' Ze rolde met haar ogen en snoof verontwaardigd om haar woorden te benadrukken. Hoofdschuddend gaf ik haar een stevige knuffel.

Toen ik de deur opendeed, kwam de heerlijke geur van gebraden vlees, groenten en knoflook me tegemoet. 'Mads, ik ben er!' riep ik terwijl ik mijn tas op de beschadigde wandtafel neerlegde en op haar gillette wachtte. Je kon er altijd op rekenen dat Maddy een typisch meidengilletje slaakte als ze opgewonden was. En dit keer was dat niet anders.

Na het kreetje vloog mijn zusje me dolblij in de armen. Ik omhelsde haar en kon haast niet blijven staan. 'Ik heb je gemist, meid.' Ik drukte haar lenige lichaam tegen me aan. Het was bijna twee maanden geleden dat ik haar voor het laatst had gezien en het leek of ze in die tijd rondingen had gekregen. Haar tienerfiguur had plaatsgemaakt voor de vrouwelijke vormen die ze van onze moeder had, inclusief haar stevige kont. Haar borsten waren voller geworden en ook haar heupen waren rond. Toen ze me losliet en de geur van kersen en amandel die om haar heen hing verdween, keek ik haar diep in de ogen. De brede lach, waar ik zo dol op was, verscheen om haar lippen.

'Je bent het mooiste meisje ter wereld, maar alleen als je lacht,' zei ik, zoals ik dat al bijna tien jaar tegen haar zei. Een mooie bloos kleurde haar wangen en ze trok me nogmaals in haar armen voor een omhelzing. Ditmaal hield ze me nog steviger vast en ik voelde dat ze me niet wilde loslaten. 'Wat is er?' Ik legde mijn handen om haar wangen en keek haar recht in de ogen.

Maddy schudde haar hoofd en liet haar te lange pony voor haar ogen hangen. 'Niets. Ik ben gewoon heel blij dat je er bent. Ik heb je favoriete gerecht gemaakt.'

‘Ik ruik het.’ En op hetzelfde moment besloot mijn maag te laten weten dat ik nog nauwelijks iets had gegeten en begon luid te rommelen.

‘De soep is opgediend,’ kondigde Maddy aan, en ze trok me aan mijn hand naar de keuken.

Ginelle kwam ons achterna.

Wat was dít fijn! Ik had het echt nodig om weer thuis te zijn.

‘We gaan naar Hawaï!’ klonk het oorverdovend hard en schel door de kamer. Het was Ginelle.

‘Jezus! Rustig, alsjeblieft!’ Ik hield mijn handen tegen mijn oren.

‘Doe even normaal, wil je? Ik ga naar Hawaï! Ik ben Nevada niet uit geweest, behalve mijn bezoeken aan jou in Californië. En nu steek ik verdomme een héle oceaan over met walvissen, andere vissen en meer van die dingen!’ riep Ginelle terwijl ze een nieuw stuk kauwgom in haar mond propte, waarna ze een grote slok bier nam.

Wat goor! Maar ik besloot niets van deze vreemde combinatie te zeggen, omdat ze er niet ook nog bij rookte, en dat was echt een hele vooruitgang.

Nadat ik mijn eigen biertje had opgedronken, zette ik het op de formica tafel. ‘Doe nou eens rustig, oké? Ik betaal voor jullie allebei, zodat jullie deze maand naar Hawaï kunnen komen. Jullie moeten onderling maar beslissen wanneer dat het beste uitkomt. Blijf een weekje of zo, jullie kunnen in de bungalow die ze voor mij hebben geregeld.’ Ik stak mijn handen in de lucht om mijn beste vriendin en mijn zusje te laten weten dat ze me niet steeds in de rede moesten vallen. ‘Ik weet niet hoe de accommodatie is, dus het kan zijn dat we met z’n drietjes in één bed moeten slapen. Maar wat kan ons dat schelen, het is een gratis reisje, toch?’

‘Verdomd als dat niet waar is! Al zou ik op de grond moeten slapen!’

Ik kreunde. ‘Gin, let een beetje op je woorden in het bijzijn van Mads. Hálló!’

‘Kom op zeg, ik ben geen klein meisje meer. Sterker nog, sinds afgelopen weekend ben ik officieel een vrouw.’ Maddy klonk arrogant en zake-lijk, en die toon wenste ik niet uit de mond van mijn kleine zusje te horen.

Ik kneep mijn ogen dicht en sloeg uit pure frustratie mijn biertje over de tafel. Gin ving het op voordat het op de grond zou belanden en leeg zou lopen. ‘Mads...’ fluisterde ik.

Ze drukte haar lippen op elkaar en lachte ongemakkelijk terwijl ze een vinger langs de tafelrand liet glijden. ‘Kunnen we het er later over hebben?’ Ze wierp een vluchtige blik op Ginelle. Hoewel ze als een zus voor mij was, waren zij en Maddy niet zo close. Ze mochten elkaar heel graag, maar ze vertrouwden elkaar lang niet alles toe, zoals bij mijn vriendschap met Maddy, of ‘zusterschap’ liever gezegd.

Ginelle keek omzichtig op haar horloge. ‘Het is weer tijd om te gaan!’ zei ze net iets te hard. ‘Het ziet er naar uit dat ik een nieuwe bikini moet kopen. O, en morgen om één uur gaan we een middagje naar de wellness om onszelf te verwennen, zodat we er weer helemaal tegenaan kunnen. Met z’n drietjes? Afgesproken?’

‘Dank je, Gin. Voor alles. Je weet dat...’ begon ik, maar Ginelle vond het nooit vervelend als Maddy me even alleen wilde spreken. Ze sloeg een arm om me heen en gaf me een knuffel, waarna ze een kus op Maddy’s hoofd drukte en met een hand haar lokken in de war bracht. ‘Zie jullie morgen!’

‘Dag!’ zeiden Maddy en ik tegelijkertijd. De spanning steeg, maar het was niet allesoverheersend. Meer op de manier van als-je-wat-te-zeggen-hebt-doe-dat-dan.

‘Het was niet mijn bedoeling dat het zou gebeuren...’ zei Maddy en de tranen sprongen in haar ogen. ‘Ik wilde het eerst met jou bespreken, maar we hadden het zo fijn en hij houdt echt van me. En ik van hem...’

Ik legde mijn hand over die van haar en keek in haar mooie ogen. ‘En? Hoe was het?’

Ze likte langs haar lippen en hief haar hoofd. ‘Het deed even pijn. Het bloedde een beetje, maar hij deed heel voorzichtig. Hij beefde zelfs omdat hij zo zijn best deed om zich in te houden. Hij was bang om me pijn te doen, maar gelukkig viel dat wel mee.’

Ik glimlachte naar haar terwijl nu ook bij mij de tranen in mijn ogen stonden. Mijn kleine zusje was volwassen geworden. ‘Vond je het fijn?’

Onmiddellijk knikte ze. ‘We hebben het daarna nog twee keer gedaan.’ Ze gichelde. ‘En toen was het veel en veel beter!’

Ik lachte omdat ik precies wist wat ze bedoelde. ‘En hoe zit het nu met jullie? Hoe reageert hij? Vind je hem nog steeds zo leuk?’

Er verschenen lichtjes in haar ogen, als een verjaardagstaart die helemaal vol staat met brandende kaarsjes. ‘Hij is zó cool! Hij vertelt me elke

dag dat ik het mooiste meisje van de wereld ben en dat hij van me houdt. En dat we ooit gaan trouwen.’ Ze vouwde haar handen tussen haar borsten en keek smachtend naar een lege plek op de keukenmuur. ‘Hij betekent alles voor me, Mia. Hij is alles waar ik altijd naar verlangde. Alles waarvan je me hebt verteld dat een jongen het moest hebben voordat ik die stap zou zetten. Ik had nooit gedacht dat ik zo gelukkig kon zijn.’

Ik schoof mijn stoel naar achter en trok haar in mijn armen, ik wilde haar dicht tegen me aan voelen. ‘Ik ben heel blij voor je dat het een goede ervaring was en dat de jongen met wie je iets hebt van je houdt om wie je bent. Dat is toch wel zo, hè? Dat hij van je houdt omdat je een mooi mens bent en niet alleen omdat je een knappe meid bent?’

Maddy’s hoofd bewoog hevig op en neer toen ze bij mijn slaap knikte en ik aaide haar over haar bol. ‘Dat denk ik wel. Hij zegt het in ieder geval steeds. En hij wil zelfs met jou kennismaken. Ik heb hem gezegd dat het vanavond niet kon. Maar misschien wil je morgen bij zijn ouders komen eten? Ze willen mijn familie ontmoeten en... nou ja, jij bent de enige familie die ik heb.’

Ik voelde opnieuw wroeging en boosheid omdat onze moeder ons in de steek had gelaten. En ik was ook verdrietig, omdat onze vader zijn leven nooit lang genoeg op orde kon houden om er voor ons te kunnen zijn tijdens de belangrijke momenten in ons leven. En daar was vooral Maddy de dupe van, want zij verdiende zoveel beter.

Ik legde mijn handen om haar gezicht en drukte een zachte kus op haar lippen. ‘Ik wil de ouders van je vriendje graag ontmoeten en natuurlijk wil ik ook je vriendje leren kennen.’

Weer straalde ze zo van opwinding en geluk dat het leek of de zon even doorbrak. Ze sprong op en liep naar het koffiezetapparaat. Ik zag dat ze er een paar schepjes decafé in gooide terwijl ze op de maat meebewoog van een liedje dat ze in haar hoofd had. ‘Dit moeten we vieren... met chocola.’

‘Klinkt goed, meid. Ik droom al van die chocolade-kersentaart sinds je hem voor mijn laatste verjaardag maakte.’

Die avond praatten we als zussen onder elkaar en we kletsten bij over van alles en nog wat. Ik vertelde haar over al mijn klanten en hoeveel ik om ze was gaan geven. Als Red Sox-fan was ze het meest onder de indruk van Mason. Dan zou ze extra blij zijn met het t-shirt met zijn handtekening,

het petje en de foto die ik voor haar had. Natuurlijk beloofde ik haar ook dat ik haar een keer zou voorstellen aan Mason en de anderen, mocht de gelegenheid zich voordoen.

Toen we het over Wes hadden, luchtte ik mijn hart bij haar. Dat had ik echt even nodig.

‘Wat een hufter!’ riep ze, nadat ik haar had verteld dat de actrice uit zijn film zijn telefoon had opgenomen en hij daarna had toegegeven dat hij met haar naar bed was geweest.

Ik schudde mijn hoofd. ‘Het is lief van je dat je het voor me opneemt, en geloof me, ik vond hem ook een eikel toen het de eerste keer fout ging. Maar als je erover nadenkt... Zou Wes op me moeten wachten totdat ik mijn leven op orde heb en me intussen met andere mannen vermaak, terwijl hij in Californië zit te kniezen over zijn ongelukkige liefdesleven?’

Ze keek me peinzend aan. ‘Dat zou inderdaad niet eerlijk zijn,’ gaf ze toe.

‘Nee. Dat betekent niet dat het me geen pijn deed. Ik heb er een week flink last van gehad, maar uiteindelijk begreep ik het. Daar komt bij dat ik Alec later die maand weer zag en van het een kwam het ander.’

Maddy fronste haar wenkbrauwen. ‘Hoe bedoel je? Hoe wist hij dat je in de stad was?’

Nu staarde ik in de verte en nam een slokje koffie. ‘Eh... de details zijn nogal vaag.’ Ik antwoordde ontwijkend, maar ze trapte er niet in.

‘Onzin! Je hebt Alec meteen gebeld om met hem te bonken, of niet soms?’ vroeg ze beschuldigend, maar haar toon was vrolijk.

‘Bonken? Waar haal je dat nou weer vandaan? Volgens mij noemen we zoiets een “telefoontje met bijbedoelingen”, en ik kan je vertellen, lief zusje, dat deze vent heel goed raad wist met die bijbedoelingen!’ Ik leunde zelfgenoegzaam achterover en genoot even van dit moment, waarna ik een hap van mijn tweede stuk chocolade-kersentaart in mijn mond proppte.

Maddy’s schattige spotlachje maakte me aan het giechelen. Ze was nog zo jong en naïef als het om het echte leven ging. Ik hoopte maar dat haar vriendje het goed met haar voorhad en geen misbruik van haar zou maken. Daar zou ik morgenavond dan wel achter komen wanneer ik zijn ouders ontmoette. Een onbehaaglijk gevoel be kroop me. Denken vaders

en moeders dit altijd als ze de zogenaamde ‘schoonouders’ voor het eerst ontmoeten? Ik bedoel, het is toch niet zo dat hij haar ten huwelijk heeft gevraagd? Het is maar gewoon een etentje. Dat doen normale families toch?

Ik had eerlijk gezegd geen idee.

Later die avond, toen we in bed lagen, pakte ik mijn mobiel om Angie, de zus van Tony, te sms’en. In Chicago trokken we vaak met elkaar op en als er iemand was die wist hoe het werkte met daten en de ouders ontmoeten, was zij het wel.

Aan: Angelina Fasano

Van: Mia Saunders

Hoi Angie, hier Mia. Sorry voor het late tijdstip. Heb een vraagje. Als de ouders van een vriendje de ouders van het vriendinnetje uitnodigen om te komen eten, is dat dan iets bijzonders?

Verbazingwekkend genoeg piepte mijn mobiel onmiddellijk. Ik keek op de klok: het was hier drie uur ’s nachts, dus bij haar was het vijf uur.

Aan: Mia Saunders

Van: Angelina Fasano

Hé meid, vreemde vraag. Maar zoiets is wel een soort formaliteit. Ze willen weten of het vriendinnetje wel goed genoeg is voor hun zoon, vandaar de uitnodiging om de ouders te leren kennen. Hoezo?

Verdomme! Morgen moest ik meteen Hector bellen en hem om kledingadvies vragen. Hij zou wel weten wat ik aan kon trekken naar zo’n etentje. Het belangrijkste was dat ik er als een heel normale verantwoordelijke oudere zus uit moest zien en het niet over mijn werk moest hebben. En ook niet over onze vader, die oude dronkenlap, die op kosten van de staat in het ziekenhuis lag omdat mijn ex, die hem tegen woekerrente geld had geleend, hem halfdood had geslagen. Jezus! Dat klonk echt walgelijk, zelfs in mijn eigen oren.

Ik kreunde in de te stille slaapkamer en typte een antwoord aan Angie.

Aan: Angelina Fasano

Van: Mia Saunders

Mijn zusje heeft een vriendje, haar eerste echte. Grrr.

Aan: Mia Saunders

Van: Angelina Fasano

Daar ben je mooi klaar mee! Lol.